

άνθη και θραύεται ή νεκρική κανδήλα· άλλ' οί λούστροι θριαμβεύουσιν.

*

Οί πλούσιοι τάφοι πλουτούσιν εἰς ἀνθρώδεις προσφορὰς, ὡς ἐπι τὸ πλείστον. Τίς εἶπεν ὅτι καταπαύει τὰς διακρίσεις ὁ θάνατος; Καὶ φύσις καὶ τέχνη συμπληροῦσι τὴν μαρμαρίνην αὐτῶν πολυτέλειαν δι' εὐωδῶν ἀνθοδεσμῶν ἢ στιλπνῶν στεφάνων. Αἱ μακραὶ σειραὶ τῶν μαύρων σταυρῶν τῆς πτωχείας δὲν ἔχουσι τιμὰς· καὶ νὰ θέλῃ κἀνεὶς νὰ ἀποθέσῃ ἐπὶ φίλου τινὸς ἐξ αὐτῶν τὸν φόρον τῆς μνήμης του, δὲν δύναται εὐκόλως νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, ἐνῶ εὐκόλως δύναται νὰ τὸν πατήσῃ. Οἱ εὐτυχέστεροι ἐξ αὐτῶν, δύο ἢ τρεῖς, κοσμοῦνται ὑπὸ ἀπλῶν τινῶν δεσμῶν ἐκ νεκρίσσεων.

Ἐκ τῶν τάφων τῶν πολιτικῶν ἡμῶν ἐξοχοτήτων, ὁ τοῦ Δελιγεωργη συγκαλεῖ τοὺς πλείστους καὶ μελαγχολικωτέρους παρατηρητὰς,

Δὲν λησμονοῦμεν τοὺς τάφους τῶν διδύμων τῆς νεωτέρας ἡμῶν ποιήσεως· ἐπὶ τῶν μαρμαρωθεῶν ὑπὸ τοῦ θανάτου Ἀττικῶν Νυκτῶν τοῦ Βασιλειάδου μέγχις καὶ μόνος καὶ ὠραῖος διακρίνεται ἀποτεθεὶς ἐκ δάφνης στέφανος. Ἀλλὰ τὸν τάφον τοῦ Παπαρρηγοπούλου ἐπαναβλέπομεν ἀπολέσαντα τὴν πρώτην ποιητικὴν ἀπλότητά· μαρμαρίνη στήλη ἀντικατέστησε τὴν περίσσειαν τῶν ἐπ' αὐτοῦ θαλερῶν δενδρυλλίων, ἐρ' ἧς σχολαστικὴ σοφία ἐχάραξεν εἰς ἀρχαῖοὺς ἰάμβους κοινὸν δασκαλικὸν ἐπιτύμβιον.

*

Ἵπείκοντες εἰς τὴν γενικὴν φορὰν τῶν προσερχομένων, οἵτινες πρὶν εἰσέλθωσιν εἰς τὸ κοιμητήριον, στράφουσιν ἀριστερὰ τὰ βλέμματά των, ἐπὶ τοῦ ὑψώματος, ἐνθα χθὲς ἐναπετέθη ὁ ἐξόχως τιμηθεὶς νεκρὸς, ἐπαναβλέπομεν τὸν τάφον τοῦ Κουμουνδούρου. Οἱ κλώνες τῶν νεωστὶ ἐπ' αὐτοῦ φυτευθέντων δενδρυλλίων, συνταρασσόμενοι ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ ἀνέμου, ἐγόγγυζον καὶ ἐκάμπτοντο ἐπὶ τοῦ χώματος, ὡς Μανιάτισσαι λυόμεναι εἰς κοπετοὺς καὶ μοιρολόγια. Εἶνε ἀκόμη πρωτὶ, καὶ μόνον ἀραιὰ τινὰ ζουμπούλκια ἀντιπροσωπεύουσι τὰς ἐνδείξεις τῆς τιμῆς καὶ τοῦ πένθους ἐπὶ τῆς μνήμης του.—Ἐπίτηδες τὸν ἔθαψαν ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν βλέπουν πάντα ἀπὸ τὸ σπήτι του ἐκεῖ κάτω.

Διέκοψέ τις τὴν σιγὴν τῶν θεωμένων τὰ νεοσκαφῆ ἐκεῖνα χώματα, δεικνύων τὴν ἀπέναντι διακρινομένην Καστέλλαν του.

Πρωινὸς

Ὁ Λυκογιάννης.—Τὸ μυθιστόρημα ὅπερ δημοσιεύομεν ἤρχισεν ὡς ἐν Γαλλίᾳ, ὡς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς ἐν Σμύρῃ, νὰ κινῆ ἐνταῦθα ἀπλετον τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐπιφυλλίδος, ὅτε ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἢ μᾶλλον τῆς στήλης τοῦ φύλλου μας ὁ Λυκογιάννης, ὁ ἦρωες τοῦ μυθιστορήματος, τὸ ἐνδιαφέρον κορυφούται.

Διὰ τοὺς νομίσαντας ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τυχαῖον μυθιστόρημα καὶ μὴ ἀρχίσαντας σειρὰν, πωλοῦμεν ἐν τῷ Γραφείῳ μας τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα δέκα φύλλα ἀντὶ μόνον **πενήντα λεπτῶν**.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἵπετίθετο ὅτι οἱ σαραντατέσσαρες κατ' ἐψηφίσαντο τὸ περὶ ἀπονομῆς συντάξεως εἰς τὴν χήραν Κουμουνδούρου ἦσαν οἱ πλείστοι κατασκευασμένοι ἐκ πάστας Θεσσαλικῆς· καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀλγεινὴ ἐντύπωση ὑπῆρξε σφοδρότερα, διότι ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος δὲν ἐννοεῖ πῶς ἀντιπρόσωποι λαοῦ ἐλευθερωθέντος ὑπὸ τοῦ Κουμουνδούρου δὲν ἀρκοῦνται ἐρχόμενοι εἰς Ἀθήνας ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ, ὅχι βέβαια διὰ λόγους πλατωνικοῦς, δὲν ἀρκοῦνται θανόντι νὰ ἀρνηθῶσιν ἐν κἂν ἄνθος ἐπὶ τοῦ τάφου του νὰ ρίψωσιν, ἀλλὰ καταδιώκουσι καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ τάφου του ἐκ συστάσεως ἀρνούμενοι συνδρομὴν εἰς τὸ τέκνον του καὶ τὴν χήραν του. Δὲν γνωρίζομεν τίνας ἔχουν λόγους οἱ σκεπτόμενοι προκειμένου περὶ μυστικῆς ψηφοφορίας νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι οἱ σαραντατέσσαρες ἦσαν βουλευταὶ τῆς Θεσσαλίας· τινὲς φαίνεται ὅτι ἤκουσαν τοιοῦτους πρὸ τῆς ψηφοφορίας καταδικάζοντας τὴν σύνταξιν· ἀλλ' οἱ πλείστοι εἰκάζουσιν ἐκ τῆς πρὸς τὸν Κουμουνδούρον προτέρας διαγωγῆς τῶν κυρίων αὐτῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπέναντι τῆς ζωηρᾶς ἐκδηλωθείσης εὐγνωμοσύνης καὶ τῶν δακρύων τῆς **δούλης** Κρήτης, ἡ διὰ τὸν Κουμουνδούρον **ἐλευθέρα** Θεσσαλία μὴ κρίνασα τὸν τάφον αὐτὸν ἄξιον ἐνὸς συνοφρυώματος τὸ ὀλιγώτερον, μᾶς ἐφάνη πολὺ κακῆς ποιότητος Θεσσαλία καὶ προκαλούμεν πάντα δήποτε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν αὐτὴν τῶν Θεσσαλῶν ἀντιπροσώπων. Ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ καταψηφίσαντες τῆς ἀπονομῆς συντάξεως, τὸ πρᾶγμα τότε ἐξέρχεται τῶν ὀρίων τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἡμεῖς δὲ ἀνθρώπους μόνον κρίνομεν, διὰ τοῦτο καὶ θὰ μᾶς ἐπιτρέψωσιν οἱ κύριοι Θεσσαλοὶ ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ σιγήσωμεν.

Ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς εἰς Λαμίαν καὶ Βῶλον ἀποστολῆς τοῦ ὁ πρώτος διδάσκαλος τοῦ Γυμναστηρίου κ. Ἀριστείδης Ἰωαννίδης. Ἐν Λαμίᾳ ἐξέλεξε τὸ καταλληλότερον οἰκόπεδον πρὸς ἴδρυσιν Γυμναστηρίου, πείσας τὸν ἄξιον Δήμαρχον κ. Σκληθωνιώτην, ὅστις ἐδειξε ἀταράμιλλον ζῆλον διὰ τὴν ἴδρυσιν τοιοῦτου χρησιμωτάτου εἰς τοὺς συνδημότας τοῦ ἴδρύματος, νὰ παραχωρήσῃ τὸ οἰκόπεδον δωρεάν. Ἐν δὲ Βῶλῳ ἔστησε τὰ διαφόρα ὄργανα ἅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ κατήρτισε τὸ ἐκεῖ Γυμναστήριον, μεριμνήσας ἅμα καὶ περὶ προμηθείας ὕδατος καὶ ὀργανοθήκης καὶ ὄλων τῶν ἀναγκαίων, ὅπερ φιλοτίμως ὁ Δήμαρχος κ. Καρτάλης ἀνέλαβε δαπάναις τοῦ Δήμου νὰ κατασκευάσῃ. Ἐν γένει μετὰ υπερβάλλοντος ζήλου καὶ κρίσεως ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν του ὁ κ. Ἀριστείδης Ἰωαννίδης δικαίως τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Μεγάλο ψυχосάββατο, τῶν πεθαμμένων σχολῆ! οἱ ζωντανοὶ ἀπὸ καρδιᾶς τοὺς πεθαμμένους κλαίνε,

πρωὶ πρωὶ μαζεύονται ἴστ' Ὀυμαράκια ὄλοι,
καὶ ἄφθονο θυμιάμα ἴστ' μνήματά των καίνε.
Μοιρολογίστραις ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ παππάδες,
καὶ κόλλυβα καὶ δάκρυα καὶ ὕμνοι καὶ λαμπάδες.

ἴστ' Ὀυμαράκια μᾶς καλεῖ ἡ θλιβερὴ καμπάνα,
καὶ εἰς τοὺς τάφους τρέχουμε μετὰ σιγῆς καὶ τρόμου·
ἡ μάννα κλαίει τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάννα,
ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπο, κί' ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου.
Πῶ! πῶ! στηθοκτυπήματα, καντύλια καὶ στεφάνια,
καὶ χήραις καὶ καμάρωμα κί' ἐλόμαυρα φουστάνια!

Ἱεροκήρυκες χονδροὶ καὶ φαρδομανικάδες
τῆς γῆς τὴν ματαιότητα ἀπὸ ψηλὰ φωνάζουν·
χορταίνουσι μὲ προσφοραῖς οἱ ἅγιοι παππάδες,
καὶ μόνο μ' εἴκοσι λεπτά συχώρα μᾶς μοιράζουν.
Καὶ ἔτσι πιά καμμιὰ ψυχὴ ἴστ' ἐκλάσει δὲν μένει,
καὶ κάθε μακαρίτης μας εἰς τὴν Ἑδέμ πηγαίνει.

Κί' ἰδοὺ! Ἀγγέλων στρατιαὶ ἀρποῦν τοὺς πεθαμμένους·
καὶ τρέχουν μέσα ἴστ' Ἑδέμ τοὺς κήπους καὶ τ' ἀμπέλια·
μὰ βλέπουν καὶ οἱ ζωντανοὶ τοὺς τόσους ἁγιασμένους,
κί' ἀπ' τὴν πολλὴ των τὴ χαρὰ ἀρχίζουνε τὰ γέλοια.
Ἐσχοῦν τὸ μοιρολόγι των, τὸν πόνο καὶ τὴ λύπη,
καὶ ἄλλο νοιώθουν μέσα των καινούριο καρδιοκτύπι.

Ἀπὸ κυπαρισσόμηλα καταστεφανωμένους
πετεῖεται ἀπ' τὰ μνήματα κί' ὁ γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης,
ἀφράτος ὅπως πάντοτε, γερὸς κί' ἀρματωμένους,
κί' ὄχι χλωμὸς κί' ἀνήμπορος σὰν κάθε μακαρίτης.
Κί' εὐθὺς ὁ πόνος ὁ πολὺς τῶν πεθαμμένων παύει,
καὶ ἄλλος μέσα ἴστ' ἐκ καρδιαῖς χειρότερος ἀνάθει.

Κί' ἀκοὺς κρυφομιλήματα καὶ φιλημάτων κρότον,
ὕγραίνονται καὶ ἀνδρικά καὶ γυναικεῖα μάτια,
οἱ τάφοι ὄλοι γίνονται βωμοὶ τρελλῶν ἐρώτων,
κί' ἀρχίζουνε τὰ νόστιμα τοῦ ἔρωτα γεινάτια.
Γιὰ νέον ἄνδρα λαχταρεῖ ἡ μαυροφόρα χήρα,
ὁ μαῦρος χῆρος γιὰ κυρὰ, κί' ἡ κόρη γιὰ μνηστῆρα.

Ζευγάρια ἐρωτόληπτα διαβαίνουν ἀπ' ἐμπρὸς μου,
γελοῦνε τὰ ματόφρυδα, τὰ χεῖλη κί' ἡ καρδιαῖς·
μὰ κί' οἱ παππάδες λησμονοῦν τὸ μάταιον τοῦ κόσμου,
καὶ ψάχνουνε κί' αὐτοὶ κρυφὰ γιὰ νάβρουν παππαδιαῖς.
Ἀπ' τὰ ψηλὰ κί' οἱ νεκροὶ κυττάζουν καὶ ζηλεύουν,
καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ ποθοῦν ἴστ' ὁ κόσμος νὰ κατέβουν.

Γλεντάτε, φίλοι ζωντανοί, ἴσ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι,
κουφέτα γάμου ἄς γενοῦν τὰ κόλλυβα γιὰ σᾶς,
γιὰ κάθε μακαρίτη μας κτυπάτε τὸ ποτῆρι,
καὶ νύμφας μὲς ἴστ' μνήματα γυρεύετε χρυσᾶς.
Σιμώνετε εἰς τοὺς νεκροὺς μὲ τρέλλαις καὶ παιχνίδια,
προτοῦ πεθάνετε καὶ σεῖς καὶ πάθετε τὰ ἴδια.

Σουρῆς.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Κατὰ τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ Κου-
μουνδούρου ἀπεδόθησαν τιμαὶ πρωθυπουργοῦ ἐν ἐνεργείᾳ.
Ὡστε ἡ παρελθοῦσα Τρίτη εἶνε ἡ μόνη ἡμέρα καθ' ἣν
εὐτύχησε ἡ Ἑλλάς νὰ ἔχη δύο πρωθυπουργούς.

Εἰσέρχεται ἡ νεκρικὴ πομπὴ εἰς τὴν Μητρόπολιν· τὸ συν-
ωθούμενον ἐντὸς πλήθος ἀγωνιᾷ νὰ διακρίνη καὶ τμημά τι
τοῦ φερέτρου καὶ τῆς περικυκλώσεως ἐκεῖνο λαμπρότητος.

Μία γυναῖκα ἀγωνίζεται παντὶ σθένει νὰ προκαλέσῃ τὴν
προσοχὴν τῶν περὶ αὐτὴν δι' ἐπανεπιλημμένων κραυγῶν καὶ
φθοβερῶν σκουπιτῶν.

— Καλὲ, ὁ παπᾶ Σταμάτης, ὁ παπᾶ Σταματάτης! κυτ-
τάχτε τὸν παπᾶ Σταμάτη!

Διέρχονται τὰ παράσημα, ὁ νεκρὸς, ὁ βασιλεὺς, ὁ μέγας
Δούξ καὶ ἡ γυναῖκα ἐξακολουθεῖ τὸ χαβὰ της:

— Ὁ παπᾶ Σταμάτης! ὁ παπασταμάτης!

Τῆ αὐτῆ ὥρᾳ μεταξὺ δύο γυναικῶν:

— Γιὰ δὲς τὸν Μέγα Δούκα! τί ἔμορφος γέρος! Καὶ
ἤρθε προχθὲς τὴν Κυριακὴ ἀπὸ τῆ Ρωσσία;

— ἤρθε γιὰ νὰ προφθάσῃ τὴν κηδεῖα, φαίνεται.

Προκειμένου προχθὲς νὰ ψηφοφορηθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἡ
σύνταξις τῆς χήρας Κουμουνδούρου ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος
ἠρώτησε ἐὰν αἱ 500 δραχμαὶ θὰ ἦσαν παλαιαὶ ἢ νέαι!

Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ βαρελιοῦ τινος ἐλαιῶν τῶν Μολῶων,
τοιαύτῃ ἐρώτησις τοῦ κ. Ἀντιπροσώπου θὰ εἶχε κάπως τὸν
τόπον της, ἀλλὰ ζήτημα τόσον ντελικάτο ὁ κ. Παπαμι-
χαλόπουλος ἠδύνατο νὰ μὴ τὸ λαδῶσῃ.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἀναγινώσκων εἰς μίαν ἐφημερίδα ὅτι
ἀπὸ τῆς αὔριον ἀναγινώσκονται ἐν τοῖς ναοῖς οἱ Οἴκοι τῆς
Θεοτόκου.

— Νὰ λέγει εὐκαιρία νὰ πάω κί' ἐγὼ νὰ τοὺς καταπα-
τήσω!

Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Βουλ-
γαρίας πιστοποιεῖται ὅλον ἐν ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων. Τὸ πα-
ράδοξον εἶναι ὅτι ὁ Ἡγεμὼν αὐτὸς πομπωδῶς καὶ ἐπιδεικτι-
κῶς θὰ διέλθῃ τὴν Μακεδονίαν καὶ ἄλλας ἑλληνικὰς ἐ-
παρχίας διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας. Καὶ τὸ περιεργότε-
ρον ὅτι τὸ ταξίδιον αὐτὸ διοργανίζει ὁ ἐκεῖ ἀντιπρόσωπος
τῆς Ἑλλάδος κ. Ραγκαβῆς.

Tel maitre, tel valet ! !